

arbejdet i denne Sag, nogen Sinde fra ærede Medlemmer af Udvalget hørt det mindste Ord om, at jeg ikke ved Siden af dette mit principale Standpunkt sammen med dem skulde kunne arbejde for at humanisere denne Lov efter min Mening saa meget som muligt, og at det ikke var et fuldstændig naturligt Standpunkt at gøre det. Man har mange Gange sagt mig: Hvorfor gaar De ikke nu med til det, det vilde jo dog være bedre end det, der nu er? Men naar det saa kommer dertil, at der skal stilles Ændringsforslag, og jeg er med dertil, da forekommer det mig ikke saa ganske vel overlagt fra de ærede Herrer at stille sig paa det Standpunkt at dadle dette. Naar jeg har et andet, principalt Standpunkt og har udtrykt det i Betænkningen og forvaret mig imod at være principalt enig med Dem, skulde jeg da ikke lige saa godt som de Herrer og med samme Ret kunne stille mine subsidiaire Ændringer sammen med dem og maasse paa enkelte Steder afvige deraf og gøre det med samme formelle Ret, som de gøre det overfor deres? Derfor undrer det mig noget, at man bestandig har villet sige, at jeg er med til det samme, og at den Kritik, jeg har været overfor Flertallets Forslag, falder tilbage paa mig og mit Forslag, thi det gør det ikke af den simple Grund, at jeg ikke staar paa det samme Grundprincip som de Herrer. Jeg har sagt, at vi have her at behandle en Fattiglov, vi have en § 64 paa denne Fattiglov, ligesom vi have enhver anden Paragraf, og jeg har været med til at stille Ændringsforslag, til at humanisere § 64, men jeg har ikke været med til at erkende eller stille dette Forslag i Betragtning af, at det skal være en tilfredsstillende, en billig og en hensigtsmæssig Alderdomsforsørgelse. Naar jeg tilstrækkelig har begrundet dette og skilt mig ud fra Flertallet, forekommer det mig, at de Herrer ikke have Ret til at staa her og sige, at min Kritik af deres Forslag rammer mig selv, thi det gør den ikke. Jeg har ikke hørt nogen Afkræftning af det, jeg tidligere udtalte, navnlig ikke af den ærede Minister, som jeg i øvrigt maa sige vistnok havde misforstaaet mig ikke saa lidt. Han sagde nemlig, at jeg havde udtalt mig med Kærlighed til et andet Forslag, der havde ligget paa Tingets Bord, hvilket undrede ham. Jeg har ikke med et eneste Ord — Rigsdagstidenden vil vise det — omtalt nogen anden Alderdomsforsørgelse, som har foreligget paa Tingets Bord. Jeg har ikke i mindste Maade udtalt mig om nogen anden Alderdomsforsørgelse, men jeg har kun udtalt min Grundtanke overfor Alderdomsforsørgelsen, at det skulde være en Ret, man gav de

fattige, ikke en Naadegave, men jeg har ikke udtalt mig om noget formuleret Forslag, som har foreligget her i Tinget. Naar den ærede Minister siger, at jeg ikke skulde være saa vred over, hvad der her foreligger, men at jeg skulde se paa, hvad der ydes den fattige Mand, nemlig, hvad der ydes ham nu, og hvad der ydes ham i Genhold til dette Lovforslag, saa vil jeg sige den ærede Minister: Vis mig, hvad der ydes den fattige, fremfor hvad vi have nu. Den ærede Minister opførte de Betingelser, der knytte sig til Fattighjælper nu som dens Virkning. Ja vel, det kan være rigtigt og det vilde glæde mig, hvis den ærede Minister vilde være med til at borttage denne Virkning. Men det, som det drejer sig om for mig, er, hvorvidt der efter dette Forslag ydes den fattige noget ud over det, han nu har, og under andre Vilkaar, og den ærede Minister har ikke et eneste Øjeblik udtalt, at det er Tilfældet, thi han stiller som den første Betingelse det, at den paagældende skal være trængende. Den ærede Minister har gentagende erklæret, at den første virkelige Grund, der i Genhold til dette Forslag kan berettigge nogen til at faa Understøttelse, er, at de ere trængende, og saa saa de igennem deres Kommune en Understøttelse. Den ærede Minister har heller ikke et eneste Øjeblik sagt andet, end at de skulde have til det nødvendigtste, og naar det er Tilfældet, kan jeg ikke se, at der i reel Henseende ydes den fattige mere i Genhold til dette Forslag, end Kommunerne ere nødte til at yde nu, thi de maa dog, som jeg her før har ytret, ikke lade dem sulde ihjel. Den ærede Minister indvendte jo imod Mindretallets Forslag, at vi maatte erindre, at det manglede de Bestemmelser, som Regeringens Forslag havde, nemlig de bestemte Betingelser for, at vedkommende kunde faa Hjælp. Ja, det indrømmer jeg, disse Betingelser har man taget hørt, og man har ikke sat andre bestemte Betingelser i Stedet. Det kommer vel altsaa noget i Forbindelse med den Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem fra Stege (Bojsen), at vi mangle disse Betingelser, og at vi have Udset til, at de ville blive indsatte. Vi have vel altsaa Udset til at faa et Forslag med disse Bestemmelser, og dermed mener jeg, at vi ikke ere komne ret langt og ret vidt. Jeg skal i Forbindelse med disse Bemærkninger om Udvalgets Stillning overfor mig sige, at det undrer mig end yderligere, at man vil bebrejde mig det Standpunkt, som jeg nu mener at have karakteriseret klart og tydelig, som det er. Det er ikke saa længe siden, jeg omtalte, at der var et æret Medlem af Tinget tidligere, der